

и земя, но и това не отчайвало нападателитѣ. Прѣсни сили замѣнявали загинѣлитѣ, раненитѣ или уморенитѣ, и вървѣли тѣ напрѣдъ смѣло, като бѣдствуваха да се заровѣжѣтъ подѣ прѣдателската губителна почва, като рискували да се дигнѣжѣтъ на въздуха, както малко по-напрѣдъ били сѣ дигнѣжли другаритѣ имѣ.

Настанѣла нощъ, а бойтѣ се продължавалѣ съ еднакво упорство до захожданѣто на мѣсеца. Рускитѣ войски и дружинитѣ допустѣжли противника близко до себе, обсипвали го съ коршуми и картечи и така го пропѣжждали. Вечерѣта стигнѣжѣ съ най-близкия резервъ генералъ Дерожинскій и раздѣлилъ съ генерала Столѣтова началството надѣ шипченската войска.

Въ този день българскитѣ дружини дѣйствуваха изумително смѣло и юнашки. Веднѣжъ 15 души опѣлченци потириха около 180 турци, догдѣто Орловскія руски полкъ ги насърдчавалѣ съ братско урра! Единѣ отѣ тѣхъ Грудновъ, взелѣ една обикновена граната и я хвърлилѣ въ турската колона. Снарядѣтъ се распрѣснѣжѣ и испотрепалѣ масса турци. Единѣ кѣсѣ отскочилѣ и наранилъ смѣлия опѣлченецъ. Когато се мрѣквало орловцитѣ и българскитѣ дружини си дали вѣра и клетва да оставѣжѣтъ тукъ всички кости, но да не испустѣжѣтъ изъ рѣцѣ Шипка. На другия день новия брянски полкъ се присѣединилѣ на тѣзи клетва. «Да легнемъ до послѣдни човѣкъ!» говорили всички еднoгласно. *) «Всичка слава на пѣрвия день, казва Н. Данченко, принадлежи на шепата орловци и на българскитѣ дружини, между които имало 500 млади българчета, прѣди три дни доведени, съвършено неопитни. Отѣ старитѣ опѣлченци повечето лежели въ долината на Тунджа, но и тукашната младежъ не падала по-долу отѣ своитѣ стари другари.» **)

На 10 августъ неприятелѣтъ поченѣжѣ отѣ далечъ

*) Немировичъ-Данченко. Годъ Войны. Стр. 42.

**) Id. 42.